

Gyászbeszéd Nehéz Zoltán halálára

Tisztelt Gyászolók! Kedves Család, barátok és ismerősök!

Elszorult torokkal és szomorú szívvel állok most itt. Búcsúzom a 84 éves korában elhunyt Nehéz Zoltán barátunktól, a TIT Stúdió Egyesület Gombász Szakkör tagjainak nevében.

Ha Zoltánra gondolok, ezek a tulajdonságai jutnak eszembe: emberség, tolerancia, humor, szakmai elkötelezettség, alázat és szerénység.

Ezeket jól mutatják egy kedves gombász társunk visszaemlékező sorai:

Egy nagy generáció tagjaként sokunkat tanítottál csodálatos szakmánkra. Tudásra, emberségre és életek mentésére sarkalltál bennünket. Mindig megmaradtál gomba-szakellenőrnek, pedig tudásod alapján mikológusokat is taníthattál volna.

Mondását idézve: „tanítványaim mindig voltak, vannak és lesznek.

Zoltán az 1970-ben induló TIT Stúdió Egyesület Gombász Szakkörének alapító tagja volt, de a jogelődnek számító és 1948 óta folyamatosan működő Budapesti Gombászcsoporthoz is aktívan tevékenykedett. Tagja volt az Anker közben működő Gomba Szakoktatási Bizottságnak is.

Tisztelt Gyászolók!

Amikor megrendülve itt állunk, akkor nemcsak Zoltántól búcsúzunk, hanem siratunk egy darabot a közös életünkből, élményeinkből. Hány szép közös kirándulás, hány rácsodálkozás a természet szépségeire, hány ezer közösen megtett kilométer...?

Köszönjük Neked a TIT-ben végzett sok munkát és a mindig humorral átszótt tudományos ismeretterjesztést.

Személy szerint büszke vagyok rá és köszönöm, hogy tanítottál és különösen arra, hogy a vezetésben együtt dolgozhattam Veled az elmúlt 12 évben. Szavadat mindig betartottad, mindig számíthattam Rád és a józan ítélőképességedre.

Nagy úrt hagytaál Magad után, hiányodat már a betegséged kezdete óta érezzük. Mindig elsőként érkeztél a hétfői klubnapokra és utolsónak távoztál. Ki fog most a TIT-ben az első sorból, a szokott helyedről ránk mosolyogni?

Szeretnék Tőled most a költő szavaival is búcsúzni:

„Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérlel, hogy: „Ne menj el, mesélj” -
(így nem szökik rá hirtelen az éj)
s míg kis szive nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél:
így kérünk: Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van...

...Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.

Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít. ”

Zoltán!

Téged mindenki szeretett. Hiányozni fogsz. Társunk és tanítónk. Búcsúzunk
Tőled. Emléked megőrizzük. Nyugodj békében.